

ENTREVISTA A

Pepa Plana pallassa

Sant Jaume d'Enveja Víctor MV

Pregunta: Et sents pionera a posar la dona en el focus de la creació de circ, tal com ha destacat el jurat del Premi Nacional de Circ 2022 del Ministeri de Cultura, o no ha sigut mai la teua intenció?

Resposta: Em toca ser pionera perquè no hi ha referents, no hi ha històric, l'humor s'havia escrit en masculí, i a vegades encara hem d'estar a l'aguait, perquè la visibilitat de les dones en este sector costa, perquè, com tantes altres coses, la ploma masculina ha estat absoluta. Però sí, és veritat, jo tenia ganes de ser pallassa: primer vaig ser actriu, vaig estudiar art dramàtic, jo no en tenia ni idea que la meua vida em portaria cap aquí, jo la vaig negar, jo no volia. I tot m'hi va portar. Jo dic

que no vaig triar ser pallassa, la pallassa em va triar a mi.

P: Així, els teus referents eren i són masculins?

R: Referents en femení no n'hi ha, senzillament no se les va dir. Com a molt, tinc germanes grans, pallasses que tenen 15 anys més que jo, com a molt. La Nola Rae deu ser la degana de les pallasses. I sí, és clar, veure estes dones a l'estranger..., perquè aquí hi havia referències de còmiques, la Mary Santpere, però la còmica no és una pallassa, és un altre joc, una altra manera de funcionar. Em fixo, sobretot, en les persones normals com a referència: mirar senyores més grans, el ritme, el tempo, la mirada que tenen, i en criatures petites i, sobretot, femenines, ja que m'atrauen les seus lògiques. Després soc jo, amb esta mi-

rada d'extraure de la realitat: la meua pallassa s'ho mira i en acabat ho interpreta.

P: I ara, te sents com un referent?

R: No n'ets conscient fins al cap d'un temps. Tu el que vols fer és tirar, intentar sortir-te'n i ser honesta amb la faena, però amb el temps sí que et trobes amb algú que et diu "la primera pallassa que vaig veure vas ser tu, i això em va motivar a ser pallassa", i això només vol dir que tinc més anys, però no hi ha una voluntat. Jo no soc gens popular, pel que fa al fet que m'aturen pel carrer, no vull sortir a la tele i ser famosa efímera: soc més pretensiosa, soc molt xula, jo vull sortir als llibres d'història (riu).

P: Què és el que es queda, sortir a la tele és aquell 'moment'?

R: No hi he volgut anar mai. Jo crec que soc més reconeguda en l'àmbit

internacional que famosa a escala local. Si ets famosa omple un teatre més fàcilment, però no passa res, és un peatge que pago per no ser tan popular.

P: Parlaves que al principi vas tirar cap a l'art dramàtic. És més difícil fer riure que, diguéssim, fer plorar?

R: El riure no enganya. Tu sents en un pati de butaques el so del públic que fa "ha! ha! ha! ha!" o no el sents. Si fas comèdia i no ho sents, estàs fracassant. En canvi, els dramàtics, pobres, pot ser que el pati de butaques estiga seriós i no saps si dormen, es commouen... El riure és molt capriciós i no hi ha una vareta màgica. Has de crear una complicitat. Primer, el públic t'ha d'estimar, no pots riure amb algú que no estimes. Jugars, que entren al teu món, que t'entenguen, que et vulguen, que t'esti-

men. I quan aconseguixes això, ja està, ja riuen.

P: Podries viure a qualsevol capital, amb més contactes i moviment, però vas decidir viure a Sant Jaume d'Enveja.

R: Va ser un instint. Jo vaig dir Valls amb 17 anys, amb una certesa que no tornaria, va ser un alliberament. He viscut més de 30 anys a Barcelona capital, però he viscut a altres llocs del món, i hi va haver un moment en què ho tenia claríssim que era el Delta. Barcelona ja no em donava tot el que jo necessitava, aquí genero les meues pròpies aventures i guanyo qualitat de vida i temps. Ja fa 10 anys, i soc molt del Delta perquè ho he triat. Reafirmo l'encert, soc feliç.

CULTURA

Pepa Plana ha rebut el Premi Nacional de Circ 2022 del Ministeri de Cultura

P: Graduada a l'Institut del Teatre de Barcelona, com vas viure les acusacions d'assetjament sexual i abusos de poder que es van donar a conèixer el febrer de l'any passat?

R: Absolutament a favor que qualsevol mala praxi es denuncie, evidentment, però compte amb els linxaments populars, que no són justos. Em fan molt respecte, perquè, a part de ser primitius, són injustos. Sempre hem de denunciar les males praxis. Hi havia aquelles normalitats que no eren normals. Em sembla molt bé que al segle XXI dones que estiguen estudiant diguen "no". Les males praxis s'han d'aturar abans. ■